

Wyrok z dnia 11 kwietnia 2006 r.

I PK 172/05

Na podstawie § 7 ust. 1 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1989 r. w sprawie ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania (M.P. Nr 44, poz. 358) nie można nabyć prawa do nagrody jubileuszowej w innym terminie niż w nim wskazany, to jest w innym dniu niż dzień, w którym upływa okres uprawniający do nagrody bądź dzień wejścia w życie przepisów wprowadzających te nagrody, co oznacza, że prawo do niej nie powstaje w terminie późniejszym, jeżeli w dniu upływu przewidzianego w przepisach okresu pracy pracownik nie mógł go nabyć z uwagi na wyłączenie przewidziane w art. 241²⁶ § 1 k.p.

Przewodniczący Prezes SN Walerian Sanetra (sprawozdawca), Sędziowie SN: Teresa Flemming-Kulesza, Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2006 r. sprawy z powództwa Zbigniewa J. przeciwko Kopalni Węgla Kamiennego „K.-J.” Spółce z o.o. w S. o zapłatę wynagrodzenia i inne roszczenia, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 stycznia 2005 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Zbigniew J. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 stycznia 2005 r. [...], którym oddalona została jego apelacja od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 12 maja 2004 r. [...].

Powód - po ostatecznym sprecyzowaniu swoich roszczeń - domagał się zasądzenia od pozwanej Kopalni Węgla Kamiennego „K.-J.” Sp. z o.o. odprawy emerytalnej w wysokości 33.297,36 zł, nagrody jubileuszowej w wysokości 31.297,36 zł oraz

dodatku ratowniczego za okres od 1 września 2000 r. do 27 grudnia 2002 r. w kwocie po 170 zł miesięcznie. Sąd pierwszej instancji po rozpoznaniu sprawy zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 33.297,96 zł z ustawowymi odsetkami i uznał się za niewłaściwy rzeczowo do rozpoznania roszczeń powoda w części dotyczącej dodatku ratowniczego (w tym zakresie przekazał sprawę do rozpoznania Wydziałowi Cywilnemu Sądu Rejonowego w Sosnowcu), a w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Powód (zatrudniony u strony pozwanej od 1 września 1975 r.) został powołany na stanowisko Wiceprezesa Zarządu do spraw Technicznych - Naczelnego Inżyniera KWK „K.-J.”; zawarto z nim umowę o pracę powierzając stanowisko wynikające z powołania. Powód pełnił funkcję członka zarządu do 10 lipca 2002 r., był zatrudniony jako naczelnny inżynier, a umowa o pracę rozwiązała się 27 grudnia 2002 r. w związku z wyczerpaniem się okresu zasiłkowego. Od 28 grudnia 2002 r. powód zaczął korzystać z emerytury. Na podstawie przepisów zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) powód nabyłby prawo do kolejnej nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy w dniu 15 października 2001 r. W myśl załącznika nr 18 ZUZP obowiązującego u strony pozwanej pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w razie rozwiązania stosunku pracy w związku z nabyciem prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd pierwszej instancji uznał, iż nie może być uwzględnione roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy. Zgodnie z przepisami ZUZP prawo do tej nagrody powód nabyłby w okresie, w którym był wiceprezesem zarządu strony pozwanej. Wynagrodzenie powoda było ustalone z uwzględnieniem ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306 ze zm.). Nagroda jubileuszowa jako świadczenie dodatkowe w rozumieniu art. 5 ust. 2 tej ustawy zostało wprowadzone przewidziane w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz trybu ich przyznawania (Dz.U. Nr 14, poz. 139), ale nie dotyczyło ono powoda, gdyż miało zastosowanie do świadczeń przyznawanych po 1 stycznia 2003 r. Natomiast roszczenie powoda o odprawę emerytalną znajduje uzasadnienie w przepisach załącznika nr 18 do ZUZP obowiązującego u strony pozwanej. Przepisy te miały zastosowanie do powoda, gdyż od 11 lipca 2002 r. nie był on już członkiem zarządu spółki. Rozwiązanie jego umowy o pracę nastąpiło w trybie

art. 53 k.p. dnia 27 grudnia 2002 r., a emerytura została mu przyznana od 28 grudnia 2002 r.

Oddalając apelację powoda Sąd drugiej instancji podkreślił w szczególności, że z dniem powołania powoda na stanowisko Wiceprezesa Zarządu do spraw Technicznych - Naczelnego Inżyniera nie miały do niego zastosowania zasady wynagrodzenia określone w układzie zbiorowym pracy, co wynika z art. 241²⁶ § 2 k.p. W ocenie tego Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że powód pełniąc tę funkcję należał do grona osób zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy. Z tych też przyczyn w umowie zawartej między powodem, a przewodniczącym rady nadzorczej strony pozwanej (z 4 listopada 1996 r.) zostały ustalone wszystkie składniki wynagrodzenia przysługujące mu jako wiceprezesowi spółki, w tym nagroda jubileuszowa. Umowa ta została zmieniona aneksem z 3 października 2000 r. w związku z wejściem w życie ustawy z 3 marca 2000 r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami gospodarczymi. W aneksie tym zostało nadane nowe brzmienie § 2 umowy z 4 listopada 1996 r.; określało ono wysokość i składniki należnego powodowi wynagrodzenia. Wynagrodzenie to składało się z miesięcznego wynagrodzenia, premii kwartalnej, nagrody rocznej oraz odprawy przysługującej w razie odwołania ze stanowiska. Jednocześnie z § 3 umowy wynika, iż strony zgodnie oświadczyły, że „ani obecnie ani w przyszłości nie będą występować z jakimikolwiek roszczeniami prawnymi związanymi ze zmianą warunków płacy i pracy spowodowanymi niniejszym aneksem”. Z treści aneksu wynika, iż powód od 1 września 2000 r. utracił uprawnienia do przysługujących mu dotychczas świadczeń, w tym do nagrody jubileuszowej. Od 1 września 2000 r. wysokość wynagrodzenia powoda została ustalona w oparciu o przepisy ustawy z 3 marca 2000 r. Celem tej ustawy było bowiem ograniczenie wysokości wynagrodzeń osób określonych (między innymi) „w pkt 2 zajmujących stanowiska kierownicze w jednostkach organizacyjnych określonych w art. 1 ustawy”. Według Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom powoda zawartym w apelacji, art. 11 tej ustawy „nie stwarzał uprawnień dla powoda do nagrody jubileuszowej”. Przepis ten przewidywał wprowadzenie świadczenia dodatkowe dla osób objętych ustawą, ale ich nie sprecyzował, odsyłając do przepisów rozporządzenia. Dopiero w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r. (wydanym na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z 3 marca 2000 r.) zostały wyszczególnione świadczenia dodatkowe, jak również ustalono w nim okres, od którego mogły być one przyznane. W myśl § 4 tego rozporządzenia, jego przepisy mają zastosowanie do świadczeń dodatkowych,

które mogą być przyznawane od dnia 1 stycznia 2003 r. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż przepisy te nie stwarzały podstawy uprawnienia powoda do nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy; w dniu 1 stycznia 2003 r. nie był już bowiem ani członkiem zarządu strony pozwanej ani jej pracownikiem. Powód osiągnął staż 45 lat pracy 15 lutego 2001 r., natomiast Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że nastąpiło to 15 października 2001 r. Błąd ten nie ma jednak znaczenia dla oceny uprawnień powoda do nagrody jubileuszowej. Zarówno bowiem 15 lutego 2001 r., jak i 15 października 2001 r. powód pełnił funkcję wiceprezesa strony pozwanej.

W kasacji zaskarżonemu nią wyrokowi postawiono następujące zarzuty: 1. naruszenia art. 11 ust. 1 ustawy z 30 marca 2000 r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, poprzez interpretację pojęcia „świadczenie dodatkowe” „jako katalogu enumeratywnego, podczas gdy zdaniem pełnomocnika powoda literalna wykładnia tego przepisu daje podstawę do stwierdzenia, iż nagroda jubileuszowa jest objęta zakresem przedmiotowym pojęcia „świadczenia dodatkowe”; w związku z czym wyliczone tym przepisem świadczenia stanowią jedynie katalog przykładowy”, 2. naruszenia art. 11 ust. 3 ustawy z 3 marca 2000 r. w związku z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP, „przez przyjęcie iż powodowi na mocy § 4 powyższego Rozporządzenia, nie przysługiwała nagroda jubileuszowa, gdyż nabył on do niej prawo przed dniem 1.01.2003 r.; zdaniem pełnomocnika powoda powyższa regulacja przekracza zakres delegacji ustawowej, zawartej w przepisie art. 11 § 3 ustawy o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi”, 3. naruszenia art. 241²⁶ § 2 k.p., „ponieważ w ustalonym bezspornie stanie faktycznym powód nie pełnił funkcji członka zarządu przez cały okres zatrudnienia, a jedynie do dnia 10.07.2002 r.; natomiast po tej dacie do dnia rozwiązania stosunku pracy, tj. do dnia 27.12.2002 r., winny mieć odniesienie do powoda przepisy Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy obowiązujące w KWK „K.-J.” Sp. z o.o. w S., które w myśl Załącznika 17 regulowały prawo powoda do nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy”, 4. naruszenia § 2 ust. 1 pkt 1 i § 7 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1989 r. w sprawie ustalania okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania (M.P. Nr 44, poz. 358 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw i dlatego nie została uwzględniona. W związku z zatrudnieniem powoda na stanowisku Wiceprezesa Zarządu do spraw Technicznych - Naczelnego Inżyniera (od 4 listopada 1996 r. do 10 lipca 2002 r.) zastosowanie do jego stosunku pracy miał przepis art. 241²⁶ § 2 k.p., czego powód nie kwestionuje. Przepis ten stanowił, że układ zakładowy nie może określać zasad wynagradzania osób zarządzających, w imieniu pracodawcy, zakładem pracy (po zmianie wprowadzonej przez nowelę z 14 listopada 2003 r. przepis ten stanowi, że układ zakładowy nie może określać warunków wynagradzania pracowników zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy, w rozumieniu art. 128 § 2 pkt 2 k.p., oraz osób zarządzających zakładem pracy na innej podstawie niż stosunek pracy). Pojęcie „zasad wynagradzania pracowników” (odpowiednio także pojęcie „warunków wynagradzania pracowników”) obejmuje także zasady przyznawania nagród jubileuszowych. Mimo początkowo istniejących wątpliwości stanowisko takie jest obecnie przyjmowane jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 9 września 2004 r., I PK 423/03, OSNP 2005 nr 6, poz.83 i powołane w nim orzecznictwo). W kasacji stanowiska tego się nie podważa, natomiast twierdzi się, że przepisy ZUZP regulujące nagrody jubileuszowe powinny zostać zastosowane do powoda po zaprzestaniu przez niego pełnienia funkcji mieszczącej się w pojęciu „pracownika zarządzającego, w imieniu pracodawcy, zakładem pracy”. Nie wywodzi się także roszczenia powoda bezpośrednio z łączącej strony umowy o pracę, co zresztą jest zrozumiałe, jeżeli na uwadze mieć to w jaki sposób, w wyniku wprowadzonych do niej zmian przez aneks z 3 października 2000 r., określono w niej składniki przysługującego powodowi wynagrodzenia (oraz odprawy w razie odwołania ze stanowiska), wśród których pominięta została nagroda jubileuszowa. Ze stanowiska przyjętego w zaskarżonym wyroku wynika, iż nie ma podstaw do uznania, iż prawo powoda do nagrody jubileuszowej ma uzasadnienie w przepisach ZUZP, bo był on w okresie istotnym z punktu widzenia ukształtowania przesłanek tego prawa pracownikiem, do którego miał zastosowanie art. 241²⁶ § 2 k.p., który wykluczał możliwość wprowadzenia takiego uprawnienia w odniesieniu do tej kategorii pracowników, do jakiej należał powód. Nie ma także uzasadnienia, by jego roszczenie do nagrody jubileuszowej wywodzić z łączącej go ze stroną pozwaną umowy o pracę, bo nagrody takiej umowa ta nie przewidywała (od 3 października 2000 r.), jak również z unormowań rozporządzenia z 21 stycznia 2003 r., gdyż jego przepisy mają zastosowanie do

świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznawane począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r., a w tym dniu powód nie był już pracownikiem, nagroda zaś jako świadczenie należne w ramach stosunku pracy przysługuje pracownikom, a nie byłym pracownikom. W tym stanie rzeczy nie bardzo wiadomo na czym miałyby polegać naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 11 ust. 1 ustawy z 3 marca 2000 r., Sąd ten bowiem nie dokonywał wykładni występującego w tym przepisie wyrażenia „świadczenia dodatkowe”. Przepis ten nie daje podstawy, by bezpośrednio z niego wywodzić prawo do nagrody jubileuszowej i tak też pojmuje go powód, gdyż nie twierdzi, że odprawa należy się mu właśnie z mocy tego przepisu; tym samym zarzut jego naruszenia jest bezpodstawny, a uzasadnienie tego naruszenia niezrozumiałe.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z 3 października 2000 r. osobom, o których mowa w jej art. 2 pkt 1-4, mogą być przyznawane świadczenia dodatkowe. Oznacza to, że przepis ten nie przewiduje bezwzględnej konieczności przyznawania tych świadczeń, co należy mieć na uwadze dokonując interpretacji art. 11 ustawy z 3 października 2000 r. W myśl art. 11 ust. 1 tej ustawy świadczeniami dodatkowymi, o których mowa w jej art. 5 ust. 2, są świadczenia z tytułu zatrudnienia, w tym: bytowe, socjalne, komunikacyjne, oraz ubezpieczenia majątkowe i osobowe - inne bądź wyższe niż ustalone w regulaminach wynagradzania, zakładowych i ponadzakładowych układach zbiorowych pracy oraz w odrębnych przepisach, zaś zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz świadczeń dodatkowych, o których mowa w jej art. 11 ust. 1, oraz tryb ich przyznawania. Przepisy te - niezależnie od tego, iż budzą różnego rodzaju wątpliwości interpretacyjne - nie uchylają reguły wyrażonej w art. 241²⁶ k.p., jako unormowania szczególnego. Inną kwestią jest, czy uchycenie tej reguły jest dopuszczalne w drodze wydania rozporządzenia na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z 3 października 2000 r. Należy uznać, że jest to również niemożliwe. Jeżeli sprawa nagrody jubileuszowej jest uregulowana w zakładowym układzie zbiorowym pracy danego pracodawcy, to jest to przypadek „określenia przez ten układ uprawnień do nagrody jubileuszowej” w rozumieniu § 2 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r., w takim zaś wypadku zastosowanie ma art. 241²⁶ § 2 k.p., co tym samym oznacza, że wyłączone jest przyznanie tej nagrody na podstawie § 2 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia. Inne podejście do tej kwestii prowadziłoby do tego, że w aspekcie unormowania art. 241²⁶ § 2 p.k. osoby zarządzające w imieniu pracodawcy zakładem pracy, do których ma zastosowanie ustawa z 3 marca 2003 r., znalazłyby

się w lepszej sytuacji niż zarządzający zakładem pracy nieobjęci jej przepisami, to zaś pozostawałoby w wyraźniej kolizji z celem, jaki ustawa ta ma realizować, którym jest ograniczenie nadmiernych, nieusprawiedliwionych dochodów części kadry kierowniczej i w tym sensie przeciwdziałanie tzw. kominom płacowym. Innymi słowy, przepisy ustawy z 3 marca 2000 r. oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia z 21 stycznia 2003 r. nie wyłączają zastosowania do nagród jubileuszowych art. 241²⁶ § 2 k.p. Z art. 11 ust. 3 ustawy z 3 marca 2003 r. można wywieść powinność Prezesa Rady Ministrów wydania stosownego rozporządzenia, jednakże nie oznaczało to jeszcze konieczności uwzględnienia w ustalonym przez niego wykazie świadczeń dodatkowych („innych bądź wyższych” niż ustalone w regulaminach wynagradzania, zakładowych i ponadzakładowych układach zbiorowych pracy oraz w odrębnych przepisach) nagród jubileuszowych, a tym samym także konieczności wprowadzenia ich z mocą wsteczną, idzie bowiem w tym wypadku właśnie o świadczenia „inne bądź wyższe”. O tyle też bezzasadny jest kasacyjny zarzut naruszenia art. 11 ust. 3 ustawy z 3 marca 2000 r. w związku z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. Ponadto nawet gdyby uznać, że zarzut ten jest słuszny (naruszenia także art. 92 ust. 1 Konstytucji), to oznaczałoby to zakwestionowanie legalności wydanego przez Prezesa Rady Ministrów rozporządzenia wykonawczego i uznanie go za niezgodne w Konstytucją RP (art. 92 ust. 1), a to z kolei prowadziłoby do wniosku, że przewidziana w nim regulacja dotycząca nagród jubileuszowych (tak jak i całe rozporządzenie) nie mogłaby być w ogóle stosowana. Powód w kasacji wymienia § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 21 stycznia 2003 r. ale nie twierdzi, iż przepis ten został naruszony w zaskarżonym przez niego wyroku. Z przepisu tego dość jednoznacznie wynika, że wskazane rozporządzenie ma zastosowanie do nagród jubileuszowych, które mogą być przyznawane począwszy od dnia 1 stycznia 2003 r. Powód nie twierdzi przy tym, że przepis ten nie ma mocy obowiązującej bo jest niezgodny z regulacjami wyższego rzędu, a ponadto odwoływanie się do niego w jego przypadku jest o tyle bezprzedmiotowe, że przewidziana w samym rozporządzeniu z 21 stycznia 2003 r. nagroda jubileuszowa (jeżeli zakładowy lub ponadzakładowy układ zbiorowy pracy lub regulamin wynagradzania nie określa dla osób wymienionych w art. 2 pkt 1-4 ustawy z 3 marca 2000 r. uprawnienia do nagrody jubileuszowej) przysługuje po 20,25,30,35 i 40 latach pracy, a więc z wyłączeniem przypadku 45 letniego stażu pracy, powód zaś dochodził odprawy z tytułu 45 lat pracy. Tym samym i tak nie mógłby dochodzić nagrody jubileuszowej na podstawie rozporządzenia z 21 stycznia 2003 r. i w związku z

tym nie twierdzi zresztą, że podstawę jego żądania stanowi to rozporządzenie, a wywodzi je z ZUZP. Biorąc to wszystko pod uwagę należy stwierdzić, że kasacyjny zarzut naruszenia art. 11 ust. 3 ustawy z 3 marca 2003 r. w związku z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP jest nieusprawiedliwiony.

Nieusprawiedliwiony jest także kasacyjny zarzut naruszenia art. 241²⁶ § 2 k.p., bo wbrew temu co twierdzi powód przepis ten miał do niego zastosowanie w dacie, w której osiągnął 45 letni staż pracy, w konsekwencji czego nie mogły odnosić się do niego przewidujące nagrodę jubileuszową postanowienia ZUZP. Bezpodstawny jest także zarzut naruszenia § 2 ust. 1 i § 7 ust. 1 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 23 grudnia 1989 r. W istocie w kasacji brak jest uzasadnienia tego zarzutu, poza twierdzeniem, że skoro powód od 10 lipca 2002 r. nie należał do kręgu osób zarządzających w imieniu pracodawcy zakładem pracy, ale nadal do 27 grudnia 2002 r. był pracownikiem, to na podstawie ZUZP powinien otrzymać nagrodę jubileuszową z tytułu 45 - letniego okresu pracy. W myśl § 2 ust. 1 pkt 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. do okresu uprawniającego do nagrody jubileuszowej wlicza się, bez względu na przerwy w zatrudnieniu, okresy zatrudnienia w uspołecznionych zakładach pracy. O naruszeniu tego przepisu nie może być mowy, zważywszy, że w wydanym przez Sąd Apelacyjny wyroku nie zostało zakwestionowane twierdzenie powoda, iż ma on 45-letni okres zatrudnienia (zgodnie z ustaleniami tego Sądu - czego kasacja nie kwestionuje - okres ten upłynął 15 lutego 2001 r.). Zgodnie z § 7 ust. 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. pracownik nabywa prawo do nagrody w zakładzie pracy zatrudniającym go w dniu upływu okresu uprawniającego do nagrody bądź w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Również ten przepis nie został naruszony przez Sąd Apelacyjny. Gdyby nie unormowanie art. 241²⁶ § 2 k.p. powód nabyłby prawo do nagrody za 45-letni okres pracy z dniem 15 lutego 2001 r. Na podstawie § 7 ust. 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. nie można nabyć prawa do nagrody w innym terminie niż w nim wskazany, tj. w innym dniu niż dzień, w którym upływa okres uprawniający do nagrody bądź dzień wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Ponieważ okres 45 lat pracy w przypadku powoda upłynął 15 lutego 2001 r., to z mocy § 7 ust. 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. - gdyby nie wyłączenie przewidziane w art. 241²⁶ § 2 k.p. - powód nabyłby prawo do nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy właśnie w tym dniu i tylko w tym dniu; przepis ten w szczególności nie przewiduje możliwości powstania prawa do nagrody jubileuszowej (pomijając przypadek wejścia w życie przepisów wprowadza-

jących nagrody jubileuszowe - na co kasacja z uwagi na stan faktyczny sprawy się nie powołuje) w innej dacie niż dzień upływu okresu uprawniającego do nagrody, jeżeli zaś prawo to nie może powstać w określonej dacie, w której upływa wskazany w przepisach prawnych okres pracy, to oznacza to, iż za ten okres nie może ono powstać wcale, a więc także później. Tym samym w świetle analizowanego przepisu bez znaczenia jest to, że powód w późniejszym okresie (po 15 lutego 2001 r.), a konkretnie od 10 lipca 2002 r., przestał pełnić funkcje, o których mowa w art. 241²⁶ § 2 k.p. i nadal był pracownikiem, gdyż § 7 ust. 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. nie przewiduje możliwości późniejszego powstania prawa do nagrody jubileuszowej niż w dniu, w którym upływa dany okres uprawniający do nagrody (w przypadku powoda - 45-letni okres pracy). Innymi słowy, 10 lipca 2002 r. (a także dni następne - do dnia rozwiązania stosunku pracy powoda) nie jest dniem (nie są dniami), w którym (w których) upłynął 45 letni okres pracy powoda, a wobec tego nie mógł nabyć on w tym dniu (dniach) prawa do nagrody jubileuszowej, co oznacza, że nagroda ta mu nie przysługuje. Przepis § 7 ust. 1 zarządzenia z 23 grudnia 1989 r. rozstrzyga więc nie tylko o tym w jakiej dacie powstaje prawo do nagrody jubileuszowej ale także pośrednio przesądza o tym, czy prawo to w określonych przypadkach w ogóle powstaje.

Kierując się powyżej przedstawioną argumentacją, stosownie do art. 393¹² k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

=====